

Arrest

nr. 188 523 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 2 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 1 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.2. Op 5 januari 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 21 januari 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 29 maart 2013 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 5 juli 2013 wordt de in punt 1.2. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

1.5. Op 26 juli 2013 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 107 471 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 29 augustus 2013 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 25 september 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

1.8. Op 25 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

1.9. Op 18 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. De in punt 1.4. vermelde beslissing wordt op 16 januari 2014 door de Raad vernietigd bij arrest nr. 117 045.

1.11. Op 13 maart 2014 wordt de beslissing van 25 september 2013 waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, door de verwerende partij ingetrokken, evenals de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, zoals vermeld in punt 1.8.

1.12. Op 24 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing naar aanleiding van het in punt 1.10 vermelde vernietigingsarrest, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ongegrond wordt verklaard. Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van deze beslissing is bij de Raad hangende onder rolnummer 153 235.

1.13. Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.

1.14. Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de in punt 1.7. vermelde beslissing, wordt op 28 maart 2014 door de Raad verworpen bij arrest nr. 121 837.

1.15. Op 3 oktober 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 28 november 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde).

1.16. Op 28 april 2015 wordt de in punt 1.9. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 16 juni 2015.

De motieven van de eerste bestreden beslissing gaan als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2013 werd ingediend door :

M., L. [...] (N° R.N. [...])
Geboren te S. S. [...] op [...]1961
Nationaliteit: Russische Federatie
+ kind:
M., K. [...] (N° R.N. [...])
Geboren te Grozny op [...]1999
Nationaliteit: Russische Federatie

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Mevrouw haalt terecht aan dat de asielpcedure en de aanvragen 9ter werden afgesloten met negatieve beslissingen. Mevrouw wijst er ook op dat alle procedures tesamen verschillende jaren in beslag namen en dat dit een buitengewone omstandigheid vormt. Mevrouw verwijst naar criterium 1 van de vernietigde instructie van 2009. Mevrouw raakte gedurende de opeenvolgende jaren samen met haar zoon duurzaam lokaal verankerd. Haar zoon heeft het syndroom van Down en volgt onderwijs aan een gespecialiseerde school. Er worden schoolattesten en -verslagen toegevoegd waaruit het functioneren van het kind blijkt met zijn sterktes en zwaktes. Daaruit blijkt dat het kind zelfstandig is, maar dat de dichte aanwezigheid van een leerkracht nodig is. Het kind heeft nood aan structuur en regels. De school- en klasstructuur doen hem goed. De onzekere situatie heeft invloed op zijn gedrag (zowel emotioneel als cognitief). De school zou de enige houvast zijn. De school is voor hem een constante en vertrouwde omgeving. De psychologe van de school schrijft in haar verslag van 27.09.2010 dat het kind weghalen uit deze omgeving voor ontreddeiding zou zorgen. De jongen heeft behoefte aan veiligheid, aan een min of meer voorspelbare en ordelijke omgeving, duidelijkheid, continuïteit, stabiliteit. Op school wordt vastgehouden aan een vaste dag- en weekstructuur. Dit biedt volgens de psychologe veiligheid en duidelijkheid voor de jongen. De psychologe besluit dat buitengewoon onderwijs, aangepast aan de individuele noden met een sterke multidisciplinaire ondersteuning (waarmee bedoeld wordt: "intensieve kine, ergo, logo en medische begeleiding") noodzakelijk is voor de jongen. Het kind is een leerling met specifieke zorgen, noden en behoeften.

De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu te Moskou.

Mevrouw haar verblijf werd beperkt toegestaan naar aanleiding van de tweede asielaanvraag die zij indiende en naar aanleiding van een ontvankelijke aanvraag 9ter en dit voor de duur van het onderzoek tot er een beslissing wordt genomen. In beide soorten procédures werd er telkens een negatieve beslissing genomen. Er waren geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat mevrouw internationale bescherming behoeft. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. Naar aanleiding van de aanvragen 9ter in verband met het kind met het syndroom van Down werd evenmin een verblijfskaart toegekend. Er werd onder meer gesteld dat de jongen geen aandoening heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Volgens mevrouw zouden er geen gespecialiseerde instellingen bestaan voor kinderen met het syndroom van Down. In Grozny zouden er minstens twee instellingen bestaan die zorgen voor opvang en begeleiding van kinderen met het syndroom van Down (de jongen is bovendien geboren in Grozny). De jongen heeft bepaalde lichamelijke behoeften, behoefte aan affectie, behoefte aan veiligheid, behoefte aan erkenning en behoefte om zichzelf als kundig te ervaren. Mevrouw heeft niet aangetoond dat er geen gespecialiseerde opvang voorhanden zou zijn in Tsjetsjenië. Een loutere bewering dat er geen opvang en begeleiding is, volstaat niet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De informatie betreffende de instellingen in Grozny die opvang en begeleiding voorzien voor kinderen met het syndroom van Down, wordt toegevoegd aan deze beslissing. Mevrouw heeft niet aangetoond

dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar het land van herkomst om zich te richten tot de Belgische ambassade met een vraag om een langdurig verblijf in België. Dat er geen gespecialiseerde zorg zou bestaan in Tsjetsjenië kan dan ook niet als buitengewone omstandigheid worden ervaren vermits die instellingen er wel degelijk zijn.

De dochter van mevrouw verblijft legaal in België en bekwaam de Belgische nationaliteit. Haar dochter is meerderjarig en heeft een eigen gezin. Mevrouw vormt geen gezinscel met het gezin van haar dochter. Mevrouw heeft ook nog familie in de Russische federatie waaronder haar echtgenoot die in 2013 vrijwillig terugkeerde naar de Russische federatie. Dat haar dochter in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, toont op zich niet aan dat mevrouw zich daardoor niet kan wenden tot de Belgische ambassade in Moskou. Mogelijks betekent dit slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden wordt niet geschonden. Mevrouw verwijst naar de bescherming die het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden haar biedt. Mevrouw stelt dat niemand onderworpen mag worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Mevrouw concretiseert verder haar specifieke situatie niet zodat we niet te weten komen welk gevaar dreigt voor haar en haar kind indien zij terug keren naar de Russische federatie. Een loutere bewering dat niemand onderworpen mag worden aan bestraffingen en vernederingen, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Deze bewering dient steeds geconcretiseerd te worden en onderbouwd met een begin van bewijs. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind dat stelt dat bij alle maatregelen de belangen van het kind steeds de eerste overweging dienen te vormen. Mevrouw toont niet aan waarom de belangen van haar zoon zouden geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. In Grozny zijn er minstens twee instellingen die mensen met het syndroom van Down begeleiden. De Russische federatie is tevens het land van herkomst. Haar kind verbleef er reeds gedurende meerdere jaren. Uit de documenten blijkt dat het kind zelfstandig kan functioneren, maar de dichte aanwezigheid van een leerkracht is gewenst. Verondersteld mag worden dat in de reeds voornoemde instellingen in Grozny geschoolde begeleiders aanwezig zijn. Het is aan mevrouw om concreet aan te tonen waarom de belangen van haar kind zouden geschaad worden in geval het kind eventueel tijdelijk terug gebracht wordt naar het land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten in de medische attesten en het psychologisch verslag die betrekking hebben op de toestand van haar zoon, dient er verwezen te worden naar de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 die een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. De documenten die werden voorgelegd zijn trouwens niet recent. Mevrouw heeft drie aanvragen 9ter ingediend voor haar zoon. Alle aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing. Indien mevrouw dit nodig acht, staat het mevrouw vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59EI p 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat mevrouw nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter en er geen strafonderzoek hangende is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element is positief en kan middels een attest ook worden voorgelegd aan de Belgische ambassade.

Mevrouw stelt dat zij via de Belgische ambassade geen "humanitair visum" kan aanvragen. De verschillende procedures voor een lang verblijf in België staan vermeld op de website van de dienst Vreemdelingenzaken op het volgende adres: <https://dofi.ibz.be> In bijlage wordt een formulier toegevoegd in te vullen door mevrouw en voor te leggen aan de bevoegde Belgische ambassade te Moskou. Er zijn mogelijkheden om een visum te verkrijgen voor een lang verblijf in België. Mevrouw kan zich nog steeds laten bijstaan door onder meer haar advocaat.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept mevrouw zich verder op criterium 1 van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Dat mevrouw en haar kind goed geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zijn, dat mevrouw een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dit aantoonbaar aan de hand van positieve getuigenissen, dat mevrouw Nederlandse taallessen volgde en ten zeerste werkbereid is, zijn elementen die niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mevrouw de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post te Moskou. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mevrouw kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw kan zich nog steeds laten bijstaan door haar advocaat. Mevrouw wist op voorhand dat haar verblijf in België precair was. Mevrouw diende twee asielaanvragen in. De eerste aanvraag werd geweigerd omdat volgens Dublin 2, Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van het asielverzoek. Mevrouw diende een tweede asielaanvraag in. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd betekend op 05.08.2013. Mevrouw diende drie aanvragen 9ter in. De eerste aanvraag was ongegrond, de twee volgende aanvragen waren niet ontvankelijk. De moeder kan samen met haar zoon terugreizen. Ze kunnen de hulp inroepen van publieke en private diensten om de terugkeer (en eventueel herintegratie) te vergemakkelijken.

Zo kan mevrouw gebruik maken van het vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer" is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mevrouw meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

Indien mevrouw in het kader van de beëindiging van het schooljaar van haar kind een aanvraag wenst te doen om het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen, kan mevrouw zich richten tot [...]:"

1.17. Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 16 juni 2015 in kennis wordt gesteld.

De motieven van de tweede bestreden beslissing gaan als volgt:

"Mevrouw:

Naam, voornaam: M., L. [...]

Geboortedatum: [...]1961

Geboorteplaats: S. S. [...]

Nationaliteit: Russische Federatie

+ kind

M., K. [...] geboren te Grozny op [...]1999

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw toont niet aan dat zij een geldig internationaal paspoort bezit voorzien van een geldig visum om legaal in België te kunnen verblijven."

1.18. Op 2 juli 2015 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 17 oktober 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.19. Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.20. De in punt 1.15 vermelde beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt bij arrest nr. 188 522 van 16 juni 2017 vernietigd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, haalt de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel, dat eveneens enkel is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, haalt de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het "verbod van discriminatie" en van het gelijkheidsbeginsel. In een derde middel, dat gericht is tegen beide bestreden beslissingen, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat eveneens de schending wordt aangehaald van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag). Omwille van hun onderlinge samenhang worden de eerste twee middelen samen onderzocht.

De middelen worden als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat :

[...]

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeksters verblijft met haar gehandicapte zoon K. [...] bijna zes jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, haar gehandicapt kind gaat naar school hier in België, haar dochter heeft legaal verblijf en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit bekomen. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de duur van de procedures noch andere elementen kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekster en haar minderjarige zoon K. [...] die getroffen is door het syndroom van Down een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekster gedurende langere periode in afwachting was van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekster in totaal sedert oktober 2009 quasi ononderbroken hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster tal van elementen heeft voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat de gecumuleerde elementen er tevens kunnen en zelfs dienen toe te leiden dat verzoekster haar aanvraag art. 9 BIS VW wél in België kan indienen.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procédure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekster en haar minderjarige zoon met het syndroom van Down kunnen niet terug.

Dat het bovendien algemeen geweten is dat in Rusland en tevens Tsjetsjenië mensen met een handicap niet naar waarde worden geschat, en veelal aan hun lot worden overgelaten en gediscrimineerd op allerlei vlakken.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is.

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende asielprocedure op heden*
- *het kind K. [...] geniet onderwijs in België*
- *de verzoekster is totaal verankerd*
- *haar dochter heeft de Belgische nationaliteit*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekster ten eerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral

de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dat de belangen van het kind K.[...] van verzoekster geschaad is bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing zowel verzoekster als haar kind zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld ook het bevel om het grondgebied dient vernietigd te worden, temeer er ondertussen een nieuwe asielprocedure lopende is."

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van

het beroep worden ingeroepen.” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanhaalt van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie, zonder evenwel aan te geven en te verduidelijken op welke manier voormelde beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden.

De middelen zijn bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie.

3.3. Waar verzoekende partij nog melding maakt van de schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, merkt de Raad op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “*de*” beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij laat, uitgezonderd de hierboven vermelde beginselen, na te expliciteren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij eventueel nog geschonden acht. Dit kan evenmin worden afgeleid uit haar betoog. Dit onderdeel van de middelen is derhalve eveneens onontvankelijk.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden samen onderzocht met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.5. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.6. De verzoekende partij verwijt de gemachtigde een totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij haalt aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij, samen met haar gehandicapte zoon, bijna zes jaar in België verblijft, dat zij zich goed hebben geïntegreerd, dat haar zoon hier naar school gaat, dat haar dochter hier een legaal verblijf heeft en dat er sprake is van een precaire medische problematiek in hoofde van haar zoon. Verzoekende partij haalt eveneens aan dat geen rekening werd gehouden met de duur van de regularisatieprocedures op zich, noch met het gegeven dat de opeenvolgende asielprocedures en regularisatieprocedures tezamen sinds oktober 2009 ononderbroken hebben gelopen.

3.6.1. De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat door de gemachtigde niet werd nagegaan waarom haar integratie als gevolg van haar langdurig verblijf in België geen reden kan vormen tot regularisatie.

In de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk het volgende aangegeven:

“Dat mevrouw en haar kind goed geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zijn, dat mevrouw een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dit aantoon aan de hand van positieve getuigenissen, dat mevrouw Nederlandse taallessen volgde en ten zeerste werkbereid is, zijn elementen die niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mevrouw de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post te Moskou. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mevrouw kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw kan zich nog steeds laten bijstaan door haar advocaat. Mevrouw wist op voorhand dat haar verblijf in België precair was. Mevrouw diende twee asielaanvragen in. De eerste aanvraag werd geweigerd omdat volgens Dublin 2, Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van het asielverzoek. Mevrouw diende een tweede asielaanvraag in. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Een bevel om het

grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd betekend op 05.08.2013. Mevrouw diende drie aanvragen 9ter in. De eerste aanvraag was ongegrond, de twee volgende aanvragen waren niet ontvankelijk. De moeder kan samen met haar zoon terugreizen. Ze kunnen de hulp inroepen van publieke en private diensten om de terugkeer (en eventueel herintegratie) te vergemakkelijken."

De Raad wenst dienaangaande nog te benadrukken dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar het land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ..

De Raad van State stelde verder *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de duur van het verblijf van verzoekende partij in België en haar integratie niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom haar integratie en haar langdurig verblijf in België niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekende partij maakt met haar loutere kritiek niet aannemelijk dat het in haar specifiek geval alsnog kennelijk onredelijk of onjuist was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij – door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. Verzoekende partij zet geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, onjuist of irrelevant zou zijn.

3.6.2. Verzoekende partij kan evenmin worden bijgetreden in haar standpunt dat geen rekening werd gehouden met de duur van de regularisatieprocedures op zich, noch met het gegeven dat de opeenvolgende asielprocedures en regularisatieprocedures tezamen sinds oktober 2009 ononderbroken hebben geduurd.

In de eerste bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd:

"Mevrouw haalt terecht aan dat de asielprocedure en de aanvragen 9ter werden afgesloten met negatieve beslissingen. Mevrouw wijst er ook op dat alle procedures tezamen verschillende jaren in beslag namen en dat dit een buitengewone omstandigheid vormt.

[...]

De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu te Moskou.

Mevrouw haar verblijf werd beperkt toegestaan naar aanleiding van de tweede asielaanvraag die zij indiende en naar aanleiding van een ontvankelijke aanvraag 9ter en dit voor de duur van het onderzoek tot er een beslissing wordt genomen. In beide soorten procedures werd er telkens een negatieve beslissing genomen. Er waren geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat mevrouw internationale bescherming behoeft. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. Naar aanleiding van de aanvragen 9ter in verband met het kind met het syndroom van Down werd evenmin een verblijfskaart toegekend. Er werd onder meer gesteld dat de jongen geen

aandoening heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.”

Volledigheidshalve kan eveneens nogmaals worden verwezen naar de volgende motivering in de eerste bestreden beslissing:

“Mevrouw wist op voorhand dat haar verblijf in België precair was. Mevrouw diende twee asielaanvragen in. De eerste aanvraag werd geweigerd omdat volgens Dublin 2, Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van het asielverzoek. Mevrouw diende een tweede asielaanvraag in. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd betekend op 05.08.2013. Mevrouw diende drie aanvragen 9ter in. De eerste aanvraag was ongegrond, de twee volgende aanvragen waren niet ontvankelijk. De moeder kan samen met haar zoon terugreizen. Ze kunnen de hulp inroepen van publieke en private diensten om de terugkeer (en eventueel herintegratie) te vergemakkelijken.”

In de bestreden beslissing wordt derhalve uitdrukkelijk aangegeven welke verschillende procedures verzoekende partij heeft doorlopen sinds 2009. De gemachtigde stipt aan dat de verzoekende partij in de loop der jaren verschillende opeenvolgende procedures heeft opgestart: twee asielaanvragen en drie aanvragen om verblijfsmachtiging op medische gronden en dat verzoekende partij op voorhand wist dat haar verblijf tijdens de behandeling van deze verschillende aanvragen slechts precair was. De gemachtigde onderstreept verder dat in beide soorten procedures – zowel de asielaanvragen als de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – telkens een negatieve beslissing werd genomen. Voormelde motivering stemt overeen met de feiten zoals deze voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Uit deze motivering volgt dat de gemachtigde de duur van de verschillende doorlopen procedures niet als reden aanvaardt waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk dan wel kennelijk onredelijk zou zijn om haar aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst. Dit blijkt des te meer nu de gemachtigde in zijn samenvatting van de door verzoekende partij ingeroepen elementen uitdrukkelijk vermeldt: *“Mevrouw wijst er ook op dat alles procedures tesamen verschillende jaren in beslag namen en dat dit een buitengewone omstandigheid vormt”,* waarna hij uitdrukkelijk besluit: *“De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu Moskou.”*

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, waarin wordt gesteld dat *“de lange duur van de asielprocedure (eigen onderlijning), de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland.”*

Er kan worden vastgesteld dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van de doorlopen procedures die erop zijn gericht een verblijfsrecht te verwerven in België. Door erop te wijzen dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de duur van de verschillende procedures, en te stellen dat een dergelijk gegeven wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt – het oordelen in andere zin zou een manifeste schending van de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaken – toont verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde dienaangaande onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij toont met haar loutere kritiek niet aan waarom de (totale) duur van de doorlopen verblijfsprocedures een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.6.3. Volgens verzoekende partij werden de precaire medische problematiek van haar zoon en het feit dat hij hier naar school gaat evenmin in acht genomen door de gemachtigde bij zijn beoordeling of er sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit België in te dienen.

Ook hier kan worden verwezen naar de uiteenzetting in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde vat de situatie, zoals die wordt beschreven in de bij de aanvraag bijgevoegde documenten, als volgt samen:

“Haar zoon heeft het syndroom van Down en volgt onderwijs aan een gespecialiseerde school. Er worden schoolattesten en -verslagen toegevoegd waaruit het functioneren van het kind blijkt met zijn sterktes en zwaktes. Daaruit blijkt dat het kind zelfstandig is, maar dat de dichte aanwezigheid van een leerkracht nodig is. Het kind heeft nood aan structuur en regels. De school- en klasstructuur doen hem goed. De onzekere situatie heeft invloed op zijn gedrag (zowel emotioneel als cognitief). De school zou de enige houvast zijn. De school is voor hem een constante en vertrouwde omgeving. De psychologie

van de school schrijft in haar verslag van 27.09.2010 dat het kind weghalen uit deze omgeving voor ontreddering zou zorgen. De jongen heeft behoefte aan veiligheid, aan een min of meer voorspelbare en ordelijke omgeving, duidelijkheid, continuïteit, stabiliteit. Op school wordt vastgehouden aan een vaste dag- en weekstructuur. Dit biedt volgens de psychologe veiligheid en duidelijkheid voor de jongen. De psychologe besluit dat buitengewoon onderwijs, aangepast aan de individuele noden met een sterke multidisciplinaire ondersteuning (waarmee bedoeld wordt: "intensieve kine, ergo, logo en medische begeleiding") noodzakelijk is voor de jongen. Het kind is een leerling met specifieke zorgen, noden en behoeften."

Vervolgens wordt in de eerste bestreden beslissing ingegaan op de problematiek van de zoon van de verzoekende partij. Hierbij wordt een onderscheid gemaakt tussen de medische problematiek op zich enerzijds en de nood aan gespecialiseerde opvang en begeleiding anderzijds.

De gemachtigde motiveert, wat betreft de aangehaalde medische problematiek:

"Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten in de medische attesten en het psychologisch verslag die betrekking hebben op de toestand van haar zoon, dient er verwezen te worden naar de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 die een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. De documenten die werden voorgelegd zijn trouwens niet recent. Mevrouw heeft drie aanvragen 9ter ingediend voor haar zoon. Alle aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing. Indien mevrouw dit nodig acht, staat het mevrouw vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59EI p 1000 Brussel."

Betreffende de noodzaak van gespecialiseerd opvang en begeleiding wordt het volgende aangehaald:

"Volgens mevrouw zouden er geen gespecialiseerde instellingen bestaan voor kinderen met het syndroom van Down. In Grozny zouden er minstens twee instellingen bestaan die zorgen voor opvang en begeleiding van kinderen met het syndroom van Down (de jongen is bovendien geboren in Grozny). De jongen heeft bepaalde lichamelijke behoeften, behoefte aan affectie, behoefte aan veiligheid, behoefte aan erkenning en behoefte om zichzelf als kundig te ervaren. Mevrouw heeft niet aangetoond dat er geen gespecialiseerde opvang voorhanden zou zijn in Tsjetsjenië. Een loutere bewering dat er geen opvang en begeleiding is, volstaat niet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De informatie betreffende de instellingen in Grozny die opvang en begeleiding voorzien voor kinderen met het syndroom van Down, wordt toegevoegd aan deze beslissing. Mevrouw heeft niet aangetoond dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar het land van herkomst om zich te richten tot de Belgische ambassade met een vraag om een langdurig verblijf in België. Dat er geen gespecialiseerde zorg zou bestaan in Tsjetsjenië kan dan ook niet als buitengewone omstandigheid worden ervaart vermits die instellingen er wel degelijk zijn."

Tot slot wordt in de eerste bestreden beslissing nog aangehaald: *"Indien mevrouw in het kader van de beëindiging van het schooljaar van haar kind een aanvraag wenst te doen om het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen, kan mevrouw zich richten tot: [...]".*

Ook hier gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing wel degelijk heeft weergegeven waarom de medische problematiek van haar zoon op zich en diens nood aan gespecialiseerde begeleiding en opvang/gespecialiseerd onderwijs – haar zoon volgt in België onderwijs aan een gespecialiseerde school – niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Uit de motivering blijkt uitdrukkelijk dat met deze aangehaalde elementen rekening werd gehouden bij de beoordeling of er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekende partij dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de *"precaire medische problematiek [...] in ogenschouw"* werd genomen, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat

het gehandicapt kind van verzoekende partij hier naar school gaat en dat dienaangaande geen “grondig onderzoek” werd verricht, ondanks de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekende partij en haar zoon, die aan het syndroom van Down lijdt, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoekende partij betwist de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing niet, met name 1) het feit dat voor medische elementen een afzonderlijke procedure is voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partij drie aanvragen op grond van voormeld artikel 9ter heeft ingediend voor haar zoon die, op het moment van de bestreden beslissing, alle negatief werden afgesloten en 2) dat uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt dat er minstens twee instellingen bestaan in Grozny die zorgen voor de opvang en begeleiding van kinderen met het Downsyndroom en dat verzoekende partij met haar loutere bewering niet aantoonde dat een dergelijk onderwijs niet zou bestaan in haar land van herkomst.

Verzoekende partij maakt met haar loutere kritiek niet aannemelijk dat voormelde beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist is. Door louter te stellen dat met deze elementen geen rekening werd gehouden, quod non, en door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen dan wel kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet verzoekende partij geen afbreuk doen aan deze motivering.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt aangegeven dat het de verzoekende partij vrijstond om in het kader van de beëindiging van het schooljaar van haar zoon een aanvraag in te dienen bij de verwerende partij om een verlenging te verkrijgen van de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat verzoekende partij een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Overigens blijkt uit de voorliggende gegevens dat verzoekende partij en haar zoon zich thans nog steeds op het Belgisch grondgebied bevinden, niettegenstaande het feit dat verzoekende partij het grondgebied diende te verlaten voor 15 juli 2015.

3.6.4. Tot slot wordt nog aangehaald dat de gemachtigde heeft nagelaten acht te slaan op het ingeroepen gegeven dat verzoekende partij een dochter heeft die legaal in België verblijft en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven.

Wederom kan worden verwezen naar de desbetreffende motivering zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing:

“De dochter van mevrouw verblijft legaal in België en bekwam de Belgische nationaliteit. Haar dochter is meerderjarig en heeft een eigen gezin. Mevrouw vormt geen gezinscel met het gezin van haar dochter. Mevrouw heeft ook nog familie in de Russische federatie waaronder haar echtgenoot die in 2013 vrijwillig terugkeerde naar de Russische federatie. Dat haar dochter in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, toont op zich niet aan dat mevrouw zich daardoor niet kan wenden tot de Belgische ambassade in Moskou. Mogelijks betekent dit slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden wordt niet geschonden.”

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook met dit aangehaald element rekening heeft gehouden. De gemachtigde heeft duidelijk aangegeven waarom hij van oordeel is dat een dergelijk gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Door verder louter het tegendeel te beweren, toont verzoekende partij niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij zet niet concreet uiteen waarom het gegeven dat zij in België een (meerderjarige) dochter heeft die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, wel degelijk kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.6.5. Voor zover verzoekende partij met haar betoog dat evenmin rekening zou zijn gehouden met “de problemen in het herkomstland”, verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, kan worden verwezen naar de bespreking betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

3.7. Verzoekende partij betoogt verder nog dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met en nergens heeft gemotiveerd omtrent de “cumulatie van ingeroepen elementen”. Het geheel van de

aangevoerde elementen kan volgens haar wel leiden tot de conclusie dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

De Raad stelt in de eerst plaats vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling of er buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn, alle gegevens in acht heeft genomen die verzoekende partij in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd en dat hij telkens heeft gemotiveerd waarom het geen elementen betreffen die het de verzoekende partij onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst.

Wat betreft de motivering omtrent het “geheel” van de aangevoerde elementen, merkt de Raad op dat de gemachtigde in zijn beslissing vaststelt: *“De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu te Moskou.”* Vervolgens worden alle ingeroepen elementen afzonderlijk besproken. Uit voormelde conclusie kan vanzelfsprekend worden afgeleid dat de gemachtigde de verschillende aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht, maar dat hij tot de vaststelling is gekomen dat er, gelet op alle aangevoerde elementen, in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden die het de verzoekende partij verhinderen een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar kritiek dat de gemachtigde onzorgvuldig, onjuist of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door geen rekening te houden met *“de cumulatie van ingeroepen elementen”*.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de “cumulatie” van de voorgelegde elementen wel degelijk kon worden beschouwd als *“grond voor regularisatie”*, merkt de Raad nogmaals op dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Aangezien niet voldaan is aan één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde zich niet uit te spreken over de gegrondheid van de aanvraag, het tweede onderzoeksluik vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat pas aan bod komt wanneer is voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals vermeld in §1 van voormeld artikel.

3.8. In de eerste bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat de afwijzing van de asielaanvragen als gevolg heeft dat de door verzoekende partij ingeroepen omstandigheden ipso facto niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt ook niet dat de verzoekende partij wordt verhinderd om de situatie in het herkomstland, haar situatie in België en haar humanitaire situatie aan te halen in het licht van haar in punt 1.9. bedoelde aanvraag. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat deze elementen allemaal werden beoordeeld door de gemachtigde. De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

3.9. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als noch de integratie op zich, noch de scholing van het kind, noch de duur van de procedures, noch andere elementen kunnen leiden tot *“regularisatie van verblijf”*, merkt de Raad wederom op dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde omdat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. De vraag omtrent elementen die al dan niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie, stelt zich in casu dan ook niet. Voormelde kritiek is in dat opzicht niet dienstig.

3.10. Verzoekende partij haalt aan dat artikel 8 van het EVRM bepaalt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Verzoekende partij stelt dat zij omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft. Dienaangaande benadrukt verzoekende partij dat er heden nog een lopende asielpprocedure is, dat haar kind onderwijs geniet in België, dat zij hier totaal verankerd is en dat haar dochter de Belgische nationaliteit heeft. Zij meent dat haar gezin ten eerste wordt ontwricht door *“de weigering van machtiging tot verblijf”*.

3.11. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het

grondgebied te verlaten werd genomen. In een situatie van eerste toelating dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De Raad wenst te onderlijnen dat, in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, foutief of kennelijk onredelijk is.

Dit is het geval wanneer 1) de verwerende partij op grond van de elementen naar voren gebracht in de aanvraag ten onrechte oordeelde dat er geen sprake is van een privé- of gezinsleven, of wanneer 2) de verwerende partij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de afweging van de in de aanvraag aangevoerde belangen heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, of wanneer 3) uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezins- of privéleven of bij de belangenafweging.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar gezin ten eerste wordt ontwricht "*door de weigering van machtiging tot verblijf*", merkt de Raad – daargelaten de vaststelling dat de aanvraag in casu onontvankelijk en niet ongegrond werd verklaard – in de eerste plaats op dat het EHRM in dit opzicht stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij rekening werd gehouden met het voorgehouden gezinsleven en dat een belangenafweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het gezinsleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

De gemachtigde stelde vast dat er geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM aangezien verzoekende partij geen gezinscel vormt met haar meerderjarige dochter in België en zij bovendien ook nog familieleden heeft in de Russische Federatie, waaronder haar echtgenoot die in 2013 vrijwillig naar daar is teruggekeerd. Deze feiten worden op zich niet betwist in de verzoekschrift. De gemachtigde stelt dat het loutere gegeven dat verzoekster in België een dochter heeft die de Belgische nationaliteit heeft, niet betekent dat verzoekende partij zich niet kan wenden tot de Belgische ambassade te Moskou. Mogelijks betekent dit slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing aldus rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat hij een belangenafweging zoals vereist onder dit verdragsartikel heeft gemaakt. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verder kan worden vastgesteld dat verzoekende partij, door louter op te werpen dat zij en haar gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden een werkelijke band hebben met België en dat haar gezin ten eerste zal worden ontwricht bij een terugkeer naar het land van herkomst, niet aantoonde dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate verstoort (ontwricht) dat er sprake

kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In het betoog herhaalt verzoekende partij hoofdzakelijk wat zij in de aanvraag heeft opgeworpen. Zij toont verder niet aan waarom de gezinsbanden (onherstelbaar) worden beschadigd.

Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat de gemachtigde de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezinsleven onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezinsleven, zoals kenbaar aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar gezinsleven in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekende partij verwijst in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM nog naar het feit dat haar kind onderwijs geniet in België en het gegeven dat zij hier *“totaal verankerd”* is. De Raad stelt vast dat uit de aanvraag blijkt dat de scholing van haar zoon en haar verankering in België werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, doch dat uit deze aanvraag niet kan worden afgeleid dat deze elementen worden ingeroepen in het licht van haar recht op het leiden van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals reeds werd vastgesteld in de bovenstaande uiteenzetting, heeft de gemachtigde in zijn beslissing op omstandige wijze gemotiveerd waarom het feit dat de zoon van verzoekende partij in België (gespecialiseerd) onderwijs volgt en het feit dat verzoekende partij in België goed geïntegreerd is en duurzaam lokaal verankerd is, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij heeft, zo blijkt tevens uit de supra gedane uiteenzetting, geen argumenten aangebracht waarmee zij aantoont dat desbetreffende motieven kennelijk onredelijk of onjuist zijn of dat de gemachtigde met bepaalde gegevens geen rekening zou hebben gehouden. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij in haar aanvraag geen melding heeft gemaakt van voormelde elementen in het kader van een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad dus vast dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met deze elementen, die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privéleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Betreffende de verwijzing naar een asielprocedure die nog steeds hangende zou zijn, stelt de Raad vast dat dit gegeven hoe dan ook dateert van na de bestreden beslissing, aangezien de verzoekende partij pas op 2 juli 2015 een derde asielaanvraag heeft ingediend. Deze omstandigheid kon dan ook niet worden aangegeven in de aanvraag om verblijfsmachtiging. De Raad merkt verder op dat, zoals reeds werd aangegeven in punt 1.18., de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 oktober 2016 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

3.13 Ten slotte wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven (zoals ontwikkeld in België) staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door de gemachtigde of het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

In zoverre het betoog van verzoekende partij is gericht tegen het bestreden bevel, moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide

bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat eerst werd beschikt over de door verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar de Russische Federatie verhinderen, onder meer gezien de vaststelling dat een tijdelijke scheiding geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang tussen beide bestreden beslissingen blijkt.

Aldus kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgehad in het licht van de eerste bestreden beslissing, zodat er geen noodzaak was om hierover in het kader van het bestreden bevel nog eens uitdrukkelijk te motiveren.

Aangezien de beslissing over de verblijfsaanvraag negatief uitviel voor verzoekende partij en zij niet tot verblijf werd gemachtigd, is de gemachtigde vervolgens overgegaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum. De vaststelling dat de verzoekende partij zich (op het moment van de bestreden beslissing) op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

3.14. Verzoekende partij merkt, onder verwijzing naar artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, op dat de belangen van haar kind geschaad zijn indien zij terug dienen te keren naar het land van herkomst om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Door de bestreden beslissing weten verzoekende partij en haar zoon zich geschaad in hun persoonlijke ontwikkeling.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden rekening heeft gehouden met dit element. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Een loutere bewering dat niemand onderworpen mag worden aan bestraffingen en vernederingen, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Deze bewering dient steeds geconcretiseerd te worden en onderbouwd met een begin van bewijs. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind dat stelt dat bij alle maatregelen de belangen van het kind steeds de eerste overweging dienen te vormen. Mevrouw toont niet aan waarom de belangen van haar zoon zouden geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. In Grozny zijn er minstens twee instellingen die mensen met het syndroom van Down begeleiden. De Russische federatie is tevens het land van herkomst. Haar kind verbleef er reeds gedurende meerdere jaren. Uit de documenten blijkt dat het kind zelfstandig kan functioneren, maar de dichte aanwezigheid van een leerkracht is gewenst. Verondersteld mag worden dat in de reeds voornoemde instellingen in Grozny geschoolde begeleiders aanwezig zijn. Het is aan mevrouw om concreet aan te tonen waarom de belangen van haar kind zouden geschaad worden in geval het kind eventueel tijdelijk terug gebracht wordt naar het land van herkomst.”*

De gemachtigde heeft aldus in de eerste plaats vastgesteld dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet concreet heeft aangetoond waarom de belangen van haar minderjarige zoon zouden worden geschaad bij een terugkeer naar het land van herkomst. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast bij verzoekende partij ligt, die de plicht heeft om in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De zorgvuldigheidsplicht van de gemachtigde strekt in casu niet verder dan rekening te houden met de elementen die hem uitdrukkelijk kenbaar worden gemaakt. Het komt aan verzoekende partij toe om in de verblijfsaanvraag specifiek de elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken in het licht van het belang van haar kind.

De gemachtigde heeft bijkomend nog vastgesteld dat haar zoon in het land van herkomst, meer bepaald in Grozny, de regio van herkomst, kan worden begeleid en dat de Russische Federatie het land van herkomst is waar haar zoon gedurende meerdere jaren reeds verbleef.

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de gemachtigde wel degelijk is nagegaan of een mogelijke schending van het belang van het minderjarig kind, in casu de zoon van de verzoekende partij, in het licht van artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont met de loutere kritiek dat de belangen van haar kind zullen worden geschaad bij een terugkeer naar het land van herkomst niet aan dat de gemachtigde de belangen van haar kind heeft veronachtzaamd. Zij toont niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing omtrent het aangehaalde belang van haar kind onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.15. In zoverre bovenstaand betoog eveneens wordt aangehaald tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, kan opnieuw worden opgemerkt dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat eerst werd beschikt over de door verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Zoals reeds aangehaald, de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar de Russische Federatie verhinderen, onder meer gezien de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit de verblijfsmachtiging aan te vragen de belangen van haar minderjarig kind schaadt, heeft eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de gemachtigde heeft gewaakt over het behoud van de eenheid van het kerngezin, nu haar minderjarige zoon eveneens wordt vermeld op het bestreden bevel. Het belang van het kind bestaat er immers in dat het het statuut volgt van de ouders, die daadwerkelijk voor het welzijn zorgen en niet van hem of haar wordt gescheiden. Het welzijn van het kind is erbij gebaat dat het zijn ouders – in de bestreden beslissing wordt overigens eveneens opgemerkt dat de echtgenoot van verzoekende partij reeds in 2013 is teruggekeerd naar de Russische Federatie – volgt bij terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Het behoud van de gezins-eenheid door de gezamenlijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen gaat in casu niet in tegen het belang van het betrokken kind.

3.16. Verzoekende partij voert aan dat het een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden wanneer zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst om van daaruit haar aanvraag in te dienen. Concreet licht zij toe dat zich in Tsjetsjenië tot op heden verschillende problemen voordoen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dat er zich nog steeds problemen voordoen op het vlak van veiligheid en dat de algemene situatie in het Kaukasusgebied en in Tsjetsjenië in het bijzonder nog steeds ernstig en precair is. Zij stelt verder dat het algemeen geweten is dat in de Russische Federatie en Tsjetsjenië mensen met een handicap niet naar waarde worden geschat en veelal aan hun lot worden overgelaten en worden gediscrimineerd op verscheidene vlakken.

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

In de eerste bestreden beslissing stelt de gemachtigde: *“Mevrouw verwijst naar de bescherming die het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden haar biedt. Mevrouw stelt dat niemand onderworpen mag worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Mevrouw concretiseert verder haar specifieke situatie niet zodat we niet te weten komen welk gevaar dreigt voor haar en haar kind indien zij terugkeren naar de Russische federatie.”*

Deze vaststelling vindt steun in de gegevens van het administratief dossier. In haar aanvraag vermeldt verzoekende partij immers enkel het volgende: *“Art. 3 EVRM stelt: “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”* Uit de aanvraag kan verder nergens worden afgeleid om welke reden precies zij en haar kind bij een terugkeer naar het land van herkomst een risico lopen om een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de algemene situatie in Tsjetsjenië enerzijds en naar het gegeven dat personen met een handicap in Tsjetsjenië/Rusland aan hun lot worden overgelaten en op allerlei vlakken worden gediscrimineerd anderzijds. De Raad is van oordeel dat het

verzoekende partij toekwam deze elementen in haar aanvraag op te nemen zo zij ze dienstig achtte in het kader van het aanvoeren van buitengewone omstandigheden, quod non in casu. Nu verzoekende partij deze elementen niet heeft aangehaald in de verblijfsaanvraag, kan het de gemachtigde, gelet op de op verzoekende partij rustende bewijslast te dezen, niet worden verweten deze elementen niet te hebben betrokken in de bespreking omtrent de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij vraagt door thans elementen aan te brengen die niet in de aanvraag werden opgenomen in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak, waartoe de Raad niet bevoegd is (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde de elementen zoals aangehaald in de aanvraag onjuist, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM. Daarbij merkt de Raad nog op dat het, de relevante rechtspraak van het EHRM in acht genomen, niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om van verzoekster te vereisen dat zij haar bewering concretiseert en onderbouwt met een begin van bewijs (zie punt 3.18).

3.17. In zoverre het betoog eveneens is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad wederom op dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekende partij te worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoekende partij stelt in de eerste plaats dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er zich in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen voordoen en de situatie er nog steeds niet veilig zou zijn en integendeel ernstig en precair blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, zonder dienaangaande een begin van bewijs bij te brengen. Haar betoog wordt immers geenszins gestaafd aan de hand van een rapport of een artikel opgesteld door een onafhankelijke (mensenrechten)organisatie. Indien verzoekende partij werkelijk vreest voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, dan kan van haar worden verwacht dat zij minstens landeninformatie aanbrengt die handelt over de situatie in de Russische Federatie, Tsjetsjenië in het bijzonder. Bovendien legt verzoekende partij in haar verzoekschrift ook geen enkele link tussen de – ongestaafde – algemene situatie in Tsjetsjenië op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen en haar persoonlijke situatie. Zij maakt de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM dan ook op geen enkele wijze concreet noch aantoonbaar.

Wat betreft de aangehaalde discriminatie op verscheidene vlakken van mensen met een handicap in Rusland/ Tsjetsjenië, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het

EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in casu beperkt tot het louter uiten van deze problematiek. Zij toont dan ook geheel niet aan dat gehandicapten in Rusland/Tsjetsjenië een groep vormen die systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, waaronder discriminaties op allerlei vlakken, in die mate dat deze een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg dient de verzoekende partij omstandigheden die eigen zijn aan haar geval aan te tonen. In casu brengt de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen elementen aan die erop wijzen dat haar zoon in Rusland/Tsjetsjenië het slachtoffer is van discriminatie. Zij beperkt zich tot volgende algemene stelling: *“Dat het bovendien algemeen geweten is dat in Rusland en tevens Tsjetsjenië mensen met een handicap niet naar waarde worden geschat, en veelal aan hun lot worden overgelaten en gediscrimineerd worden op allerlei vlakken.”* Met een dergelijk algemeen, vaag en ongestaafd betoog wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij nog het bewijs voegt van een nieuwe asielaanvraag, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van deze derde asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen op 17 oktober 2016.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt.

3.18. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoekende partij niet toelaat te concluderen dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin wordt aangetoond dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Eveneens kan op grond van het voorgaande worden besloten dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de gemachtigde bij de tweede bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel noch het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Verder blijkt uit het voorgaande dat niet werd aangetoond dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag.

De middelen zijn ongegrond en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES